

Текст виступу Саші Івахненко

Жоден філософ не може точно сказати, коли до людини приходять відчуття належності до свого народу. І хіба можливі тут узагальнення? Напевне, ні. У кожній людини є своя історія життя, свій шлях сприйняття незалежності. Але кожен з нас з гордістю може сказати «Я громадянин незалежної країни - України».

І виявилось, що людей, які так думають дуже багато. Свою позицію вийшли сказати мільйони людей по усій Україні. На майдан в листопаді 2013 виходила молодь з очима, повними переконань і надії. Вони намагалися донести до української влади, що Україна сильна і зможе пройти той тернистий, складний шлях, який пройшли європейські країни і зараз пишаються своєю демократією і високим рівнем економіки.

Молодь збиралася на майдані - розумні, тверезомислячі, з твердою позицією патріота своєї нації. Ці мрії виявилися такими сильними, що українці не опускали руки і виходили, виходили на майдан, не дивлячись на 20-градусні морози, не дивлячись на фізичні розправи і залякування. Вони казали собі «Ми сильні і ми зможемо, якщо не зараз, то ніколи, ніколи нам не бачити Україну у складі європейських держав».

Так, бог послав тяжкі випробування. Шлях до здобуття правди і демократії виявився дуже небезпечним і складним. Українські люди - це справжні патріоти і вони це довели. Не шкодувавши свого життя, народ відстоював свою громадянську позицію, своє право бути вільним і жити в процвітаючій європейській країні. Нам довелося жити на одному з найважчих етапів розвитку нашої держави - етапі становлення. В епоху загального захоплення і поклоніння перед усім іноземним саме нам випало будувати нову незалежну самобутню державу. А для цього обов'язково потрібно хоч трохи поважати і, мабуть, сприймати себе як громадянина цієї країни. Від нас залежить її щасливе майбутнє. Перед нами відкриті нові обрії, нові шляхи. Нам належить стати справжніми господарями на своїй землі, бо тільки "в своїй хаті своя правда, і сила, і воля". Зараз необхідно переосмислити своє буття, переорієнтуватись, залишити стереотипи старого мислення, відчути себе повноцінними людьми. Ні, не треба бити себе в груди і запевняти весь світ в своїй любові до Батьківщини, просто, вчися, опановуй професію, працюй на благо своєї країни, прославляй її, і тоді ніхто не посміє сказати, що ми нащадки "темних", безграмотних рабів.

Незалежна Україна є. На неї дедалі більше зважає світ, і справа полягає в тому, що мусить її доля боліти не тільки світові, а й самим нам, українцям. Біда в тому, що України в Україні ще замало, замало в наших душах і почуваннях - і в цьому корінь нашого зла, корінь нашої невлаштованості.

Здобувши свободу, ми сподівались, що самі собою прийдуть і добробут, і знання історії, і мова. Але добробут треба здобувати переважною працею, історію -

вивчати, мову - відроджувати. І не завтра, а сьогодні, бо "відклад не йде в лад". Від нас залежить майбутнє.

Сини України, що загинули у цій кривавій боротьбі за наше з вами майбутнє, назавжди залишаться у наших серцях і у нашій пам'яті. Пам'ятаймо їх, цінуймо наш шанс стати на шлях європейського, демократичного розвитку. Україна повинна піднятися із тої багнюки, у якій вони була стільки років. Кожен з нас любить свою Батьківщину, вірить в неї, вірить в український працьовитий народ. Ми не гірші від інших європейських держав і ми це з часом доведемо!